

EGYETÉRTÉS

KOSSUTH FERENCZ

EÖTVÖS KÁROLY

SZERKESZTŐSÉG: BUDAPEST, IV. VÁRMEGYE-UTCA 11.

KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV. VÁRMEGYE-UTCA 11.

Ma számszok főbb közleményei: Veszericzok: Tul az Ozeánon.

den nap a szemünk elé röpítette, hogy hol, merre jártak a magyar urak, mit mutogattak nekik, mit beszéltek, hányszor kacagtak, hányszor mulattak.

de jó helyen kereskedtek. A kivándorlás nyitja nem az Ozeánon túl van, hanem az Ozeánon innen.

dig vannak sokan, akik a kivándorlást nem ridig kenyérkérdésnek tekintik. Igen jó hazafiak azok a kivándorlók, fájó lélekkel mondanak buscút a határnak, de elmennek, mert muszáj; örömrépesve jönnének vissza és csókolnák meg az anyaföldet, de nem jönnek, mert nem lehet.

De a japánok azért nem veszlegelnek tőlünk és az a körülmény, hogy állásukat megerősítik, még nem jelenti azt, hogy föladták a támadás gondolatát.

Tul az Ozeánon.

Magyar urak, kik néhány héttel ezelőtt tengerre szállottak, hogy világot lássanak Amerikában, podgyászaiak rendbehozásával vannak elfoglalva. Látták világot és most jönnek haza. Ott hagyják azt a vásárt, a melynek színezettel van kiverve a pádimentuma, ismét meguszszák a nagy vizet s azután kikötnek abban a keskeny vizszalagban, amelyen Magyarország kikandikál — mint az ajtó-hasadékon — az operenciás tengerekre. A szives isten hozott után a kérdések raja bí ki az ember ajkára. Mit láttak, mit tapasztaltak? Arra felé is kék-e az ég, bizsergető a napugár, illatos-e a szél, mámorító-e a föld lehellete? És a mi véreink? Hogy vannak, mit művelnek? Emlékeznek-e még a szülőföldre, megdobban-e a szívük a haza emlegetésére? Mik a vágyaik, reményeik? Visszajönnék-e, vagy engedik magukat összemorzsolgatni az új világnak nevezett gépszörnnyetegektől? ... Igy özünk majd a kérdések tarka-barka zuhataga, amelyre bizony nehéz egyszerűen válaszolni. A világlátott ember feje méhként zümmög a látottaktól s idő kell ahhoz, a míg szép csendesen leülepednek az eszmeik, társulnak a gondolatok s lassacskán kidugja a fejét az ítélet. Hát bizony ehhez türelem kell. Ez a kérdés pedig — a melyet a közéletben a kivándorlás kérdése — címizem szoktak kezelni — annyira égető, annyira mardossa minden jó magyar lelkét, hogy nem esoda, ha nem tudja bevárni, a míg átvergődik a magyar urakat vívó hajó a sós vizen, a míg kiköt, utasai kiszállanak, leverik magukról a port, szétnéznek, gondolatokat elrendeztetik . . . soká lesz az, de nagyon!

Nem tudjuk, vajjon az ekszkurzóra vállalkozott magyar urak programjukba vették-e ezt a kérdést is; fogatuk diszéről sokkal bővebb a tudósítás, mint a maguk elé szabott feladatról. De, ha föl is vették és a kérdést nagy lelkiismerettel tanulmányozták, mégis azt kell hinnünk, hogy

egy-egy-egy nagy ember. Ha kérdi tőlük, mi írte ki őket áldottnak híresztelt hazajutóiból: egy hang felel reá csak — olyan mintha a pinczéből törne elő — az éhség. Hogyan? Hat lehetséges lenne, hogy ezek a pezsgőzéssel imponáló urak szintén magyarok lennének? Lehetséges. Sőt az okos yankee tovább fűzve elmékedését, úgy fogja találni, hogy az a sok rokos gyomor összekötésében van a kiürített sampányerekkel. Minél több pezsgő palack ürül ki, annál több magyar ember száll le az amerikai bányák feneketlen mélységbe. És ennél az egyenes arányszámításnál meg is állapodhatunk, ha a kivándorlás kérdését holgatyjuk.

Amíg vannak sokan, akik a kivándorlást nem ridig kenyérkérdésnek tekintik. Igen jó hazafiak azok a kivándorlók, fájó lélekkel mondanak buscút a határnak, de elmennek, mert muszáj; örömrépesve jönnének vissza és csókolnák meg az anyaföldet, de nem jönnek, mert nem lehet. Azt hisszük, hogy az Ozeánon túl járt magyar urak megtanulják ezt az igazságot. És ha majd leverik magukról az ut porát és összeszedik a benyomásait, a körülöttük csoportosuló kíváncsiaknak nem arról fognak előadást tartani, hogy kell megfejteni a kivándorlás kérdése című két ismeretlennel bíró egyenletet, hanem arról: milyen feltételek vannak azoknak az amerikaiaknak, hogy minden munkásuk fazekában naponta folyog a huslevés! És ha ezek közül a feltételek közül csak annyit ismerlethez meg velünk, a mennyivel a mi munkásaink bögréjébe hajas krumplit vásárolhatunk: akkor mindenki azt fogja mondani, vajlék egészségükre az a sok pezsgő, amelyet a jenkik bámulata közepette fölhajtottak.

Az oroszok visszatérésétől siettetni — ugyilászik — a csunguzbándok egyre gyarobló föltöése. A legutóbbi hírek szerint Kundjuline mellett Tölingtől északra próbálkozott meg egy ilyen banda a vasút szétrombolásával. Alitólóg japán tiszték vezetik ezeket a bandákat, amelyek ilyen módon rendkívül veszélyeztetik Kuropatkin egyetlen hadvonalát, amelynek most, közvetlenül az ellenség támadása előtt még sokkal nagyobb fontossága van. Hiszen még a csapatvezetők megérkezését is megkéséltetik. Eppen ezért Kuropatkinnek erős csapatokat kellene seregeltől kibülnöve a vasútvonal védelmével megbízni, ezzel pedig saját erejét csökkentené, amit elkerülendő, megkezdte a visszavonulást. A harezteről ma a következő híreket kaptuk:

Az előőrsök csatározása.

A harezteről még mindig csak az előőrsök csatározásáról tartanak az ellenfelek. Igaz, hogy a mostani helyzet sem az oroszoké, sem a japánoké nem nagyon esélyes az elhatározó támadásra. Az oroszok nem is jöhettek jóformán számításba, mert még mindig jelentékeny gyöngöbbek, mint a japánok, de azért az ő tulerejük sem valami rendkívüli. Egy folyó által védett, jól megerősített állás megtámadásához többszörös túlerő szükséges, sokkal több, mint a mennyi föltök a japánok most rendelkeznek. Eppen ezért a japánok csak akkor nyomulhatnak erősen Mukden felé, ha megtudják, hogy Kuropatkin seregével megkezdte a visszavonulást észak felé. Oyama haderejének gyöngöségét bizonyítja, hogy Lao-ang után nem üldözte erősen az ellenséget, bár annak vezetői egyik hibát a másik után követték el. Még most is, csaknem négy hetes liao-angi csata után, hadseregének megerősítését van előlálva, pedig az oroszok minden nappal időt nyernek azzal, hogy Mukden előtt elfoglalt állásait annál jobban megerősítik.

Oku szállásáról.

London, okt. 2. A Reuter-ügynökség jelenti Oku tábornok föhaderegének szállásáról Pusanon át elsőjéről: Az első japán vasúti vonat delután Liao-angba ér-ezett. Néhány nap múlva rendszeres szolgálat lesz berendezve. Az első vonatok élelmiszereket, löszet és vasúti anyag-szereket hoznak.

Haroz a Galamb-öbölénél.

London, okt. 2. A Reuter-ügynökség jelenti Csifuból október elsőjéről: Kinaiak jelentései szerint a múlt hónap huszonövezedikén és huszonkilencedikén heves harcok folytak Liaotesantól nyugatra a Galamb-öböl közelében. Az oroszok ez alkalommal eredmény-

Az Egyetértés tárczája.

A kis Mohamed.

Az Egyetértés tárczája. Írta: Rudyard Kipling.

A pótládba öcska volt már, tele foltkal, lyukkakkal, ütéseik nyomaival. A handalló mellett hevert pipaszáram között, melyeket a szolgám, Imam Din, tisztogatott. — Kell meg ez a labda az ég fiának? kérdezte Din alázatosan. — Az ég fia nem sokat törődik a labdával, de mit akar vele egy szolga csinálni? — Kegyes engedelmevel — válaszolja Imam Din — egy kis fiam van, az szeretne játszani vele. Nem a magam részére kérem. Egy perczig sem gyanusítottam a tiszteltemtől Imam Dint, hogy a pótládbával ő maga akarna játszani. Kívitte a labdát a veranda alá, ahonnan csakhamar örömsikoltás és apró lábakkal toposása halasztott. Nyilvánvaló, a kiscsike várakozott a labdára, hogy mindjárt az övé is legyen. De miként tudta meg, hogy egy pótládba van a pipaszáram között? Másnap félórával a rendes idő előtt tértem haza és az éteremben egy kis alakot pillantottam meg: pipogya kis jóság, szinte neveltség volt rövid ingében, mely pufadt testét csak félig fűtte be. A kis teremtes hüvelykujját forgatta szájaiban, lassan mormogott maga elé és a kepemet bámulta. — Ahá, gondoltam, kétségtelen, hogy ez az Imam Din kis fia. Természetesen semmi keresnivalója sem volt a szobámban, de a mit ott látott, annyira bámulatos élette, hogy észre sem vettem engem. Mikor hirtelen rám pillantott, egészen kétségbeesett, majd hogy el nem ájult a szégyéne. Nehéz sóhajjal hirtelen elterült a padlón, tégra nyitotta szemét és száját. — En megijedtem, hogy mi fog itt történni s kisértet, a gyerek folytonos ordításától követte, mely a eseléségemre sokkal nagyobb hatást gyakorolt, mint az én parancsszavaim. Mikor a szobába visszatértem, kétségbeesett jajgatás hallatszott felém; Imam

Dint találtam ott, a mint a kis bűnöst, aki csaknem egész ingét zsebkendőnek használta, alaposan megfenyítette. — Ez a fia, — jelentette ki, Imam Din ünnepélyes hangon, mely egy hirohoz is mérte lett volna, — nagy gazdéké. Rossz magaviselése miatt kenyerem és vizen fog ma élni. Erre megújult a bűnös jajgatása és Imam Din választékos nyelvű bocsánatkérését intézett hozzám. — Mond meg a gyerekeknek, — feleletem én, — hogy Sahib nem haragszik és vidd el innen. Imam Din közölte a fiatal bűnösrel, hogy vette megbocsátást. A fia egész ingével körülfaragta nyakát és az ivítottáig szét abba hagyta, most hangosan fölföhökölt. — A neve, mondta Imam Din, mintha nevének része lett volna a gonoszított elkövetésében, — Mohamed Din és valószínűleg gazdéké. A fia most már tudta, hogy a büntetés veszedelmétől megszabadult s bátran tekintett atyjára: — Igaz, hogy Mohamed Din a neved, de gazdéké nem vagyok, hanem ember? — Ettől a naptól kezdve szoros összeköttetésbe léptem Mohamed Dinnel. Az ebéd-lombé többé nem merészkedett; de az udvarnak területén és a kertben méltóságjelvényen köszöntöttük egymást, noha társalgásunk csak „Salaam Sahib” és „Salaam Sahib” vözlésekre szorítkozott. Naponta, a mikor a hivatalból hazatértem, meppilattottam fehér ingét és kövér kis testét, a mint a lianem kerítés mögött kikandikált; melléje érve rendszeren kisse meghajoltam tollam jását, hogy a kölesűnös üdvözlés a kellő tisztelettel történjék. Mohamed Din sohasem szokott játszani. Müködése bizonyos titokzatos vállalatokra szorítkozott, melyeket telkemen, a rabarbar-bokrok belfülvagy azokon kívül hatott. Egy napon védtelenül kézi ügyességének kétségtelen jeleire bukkantam. A pótládbával félig beásta a homokba és hat fonyadt harangvirágot letett féljére. A körön belül fölvaltva vörösféltagarabokat és porcellán cserepeket helyezett el; az egész építményt homokbástya szegélyezte. A szolgál, a ki épp akkor vizet

hozott föl a kutból, védelmébe vette a kis építményt és azt mondta nekem, hogy yerekeiként az egész és a kertem nem esuljta el nagyon. Tanom az ég, a gyerek építményéhez csak kis ujjal sem akartam hozzányúlni. De nagy kálán: mikor azon az estén a kertben lödörögtem, tudtomon kívül arra a helyre kerültem és léptemmel úgy szőszeltem a homokbástyát, az előbört szappantartó darabjait, meg a harangvirágot, hogy helyreállítására irányuló minden kísérletem meg-husult. A következő nap keseres könyök között találtam Mohamed Dint a romok mellett. Valaki elmondta neki, hogy Sahib haragszik reá, mivel a kertet elcsufította, ezért összetaposza az egész építményt és közben szédalmozta őt. Egy órással hajódot Mohamed Din, hogy a homokbástyát és a cserepek romjait eltakarítsa és aznap sirva, bánatos arccal köszöntött: Salaam Sahib. Nem-oltára az atyja, Imam Din kö-zölte Mohamed Dinnel engem, hogy az egész kertben kedve szerint játszhatik. E hírre azonban Mohamed Din azonnal egy nagy palota alapozásához fogott, mely nagyzerőségében az előbbi, harangvirágpótládba építményt is fölmúlta akarta. Néhány hónapig tetszése szerint dolgozhatott a keményföldi kis poronty a magaszéretny világlában, a rabarbar-bokrok között. Uj kastélyokat tervezett, hervadt, eldobott virágokból, sima kavicsokból és tollakból, melyeket a baromfi ettett el az udvaron; közben mindig mormogott maga elé. Egy napon nem öszsze az építménytől egy tarka tengeri kigylót talált és én számítottam is, hogy Mohamed Din annak segítségével valami rendkívül fontos műremek fog alkolni. Várakozásomban nem is eseltem. Több mint félóra hosszat gondolkozott, míg végre mormogása örömköltésé változott át. Aztán vonalakat húzott a homokba. Bizonyosan valami mesebe való esodakasztályt akart készíteni, mert az alaprajz két láb hosszú és egy láb széles volt. Ez a kastély azonban soha fel nem épült. Másnap nem látam Mohamed Dint a kertben és a lovaglásról hazatérve nem fogadtam az üdvözlése; Salaam Sahib.

Ehhez pedig annyira hozzászoktam már, hogy elmaradása nyugtalanított. Imam Dint tudtam meg, hogy a gyermeknek gyöngöslaza van és chininre lenne szüksége. Adtam chinint és elhivatam hozzá az angol orvost. — Nem fogja túlélni a kórá, a kis beenszilított jószág, — mondta nekem távozásakor az orvos. Egy héttel később oly látványban volt részem, melyet ha elkerülhetek, nem esélyes időzatra lettem volna képes. Amohamedán temetőbe vezető uton Imam Din-nal találkoztam, akít egy barátja kísért. Karjaiban fehér kendőbe takarva vitte mindazt, ami a kis Mohammed Dinből marado volt. — Mert, Ansat kisaszony, nem!... Én mindig ekküldöm a busz frankos aranyát azoknak a hölgyeknek, akik hozzám mennek örökkön egykorina levelet el. „N.N. asszony haláson fö adja legekélyebb adományát stb.”... Ezzel nem akarom azt mondani, mintha ez nagyon sok lenne, de azért éventét tesz vagy ötven louisdort. A „zárdaönvendék” negyvetően szemlégette Chagnyt és halkán mormogta: — Ez nem nagyon sok! — Megbocsásson Ansat kisaszony, vászlasztól Chagny — részemről nagyon sok, én nem vagyok gazdag... világi sem vagyok... a legbizalmasabb barátainál ékevem és ezek nem kopasztanak meg... az egész éven át még tíz estélyre sem megyek... tehát ennyi udvariassággal sem tartozom. — Dehát akkor miért adja? — Mert udvariass vagyok! — Guérandné asszony hallotta, hogy az őráút, felkiáltott tehát: — Már hét óra!... biztosan le fogok kénni! és sietett bucsut venni Nonacourtné asszonytól, a mikor Sinai báró cjeje lépett és azt mondta: — Tehát holnap meglátogathatom urat Guérandé asszonyom: Ön lesz oly hogyes

Sinai báró családja

REGÉNY. Írta: G.Y.P.

— Nem, Ansat kisaszony, nem!... Én mindig ekküldöm a busz frankos aranyát azoknak a hölgyeknek, akik hozzám mennek örökkön egykorina levelet el. „N.N. asszony haláson fö adja legekélyebb adományát stb.”... Ezzel nem akarom azt mondani, mintha ez nagyon sok lenne, de azért éventét tesz vagy ötven louisdort. A „zárdaönvendék” negyvetően szemlégette Chagnyt és halkán mormogta: — Ez nem nagyon sok! — Megbocsásson Ansat kisaszony, vászlasztól Chagny — részemről nagyon sok, én nem vagyok gazdag... világi sem vagyok... a legbizalmasabb barátainál ékevem és ezek nem kopasztanak meg... az egész éven át még tíz estélyre sem megyek... tehát ennyi udvariassággal sem tartozom. — Dehát akkor miért adja? — Mert udvariass vagyok! — Guérandné asszony hallotta, hogy az őráút, felkiáltott tehát: — Már hét óra!... biztosan le fogok kénni! és sietett bucsut venni Nonacourtné asszonytól, a mikor Sinai báró cjeje lépett és azt mondta: — Tehát holnap meglátogathatom urat Guérandé asszonyom: Ön lesz oly hogyes

Vertical text on the left margin, including "KALMAN", "PEL R.", "ANER F. ES.", "dr. Faber.", "KALMAN", "PEL R.", "ANER F. ES.", "dr. Faber.", "KALMAN", "PEL R.", "ANER F. ES.", "dr. Faber.".

